

Дамир Докић је у затвору. Јелена Докић годинама безуспешно покушава да се врати на четврту позицију на свету коју је имала пре него што се политика умешала у породични живот до тада упешне спортске фамилије. А онда је требало да се догоде избори и почела је кампања и за изборе и за подизање комплекса тениских терена Докићевих поред Дунава усред Новог Београда. Београд то није дао. Прошли избори, прошле комбинације са тениским теренима Докићевих. Живот текао даље, али Докићевих не више срећно и хармонично као до тада.

Стасала нова најуспешнија генерација „бомбардованих“ српских тенисера. Мукотрпно породично подизање талентоване деце донело је њихове личне светске тријумфе које смо као држава и поготово народ славили до обожавања. Само породице тенисера знају које су све Сциле и Харидбе прошле на трновитом путу њихове деце до успеха. Потом су их домаћи политичари осетивши идеалну прилику за личну и страначку промоцију злоупотребљавали свакодневно. После успеха српских тенисера користили безбројне снимке „за историју“ са поменутом децом. Никог од њих нимало није гризла савест што тој и другој талентованој деци и њиховим породицама нису бар симболично помагали кад им је било најтеже и кад су крчили пут ка спортском врху. А могли су, све време били су на власти.

Породице и деца покушавали су колико год је могуће да се не примете њихове политичке симпатије. И сви смо им захвални на томе јер доста је у Србији разних деоба да би се и у спортским успесима делили.

У временима стварања бесконачне просперитетне виртуалне стварности, поготово у финансијском и сектору некретнина, појавила се непримерена јагма за повољним местима где би се у изградњу улагао надувани светски финансијски балон. Жеља да се искористи шанса и брзо обрну стотине милијарди долара или евра потиснула је у позадину бар примерену опрезност кад су таква улагања у питању. То се наравно дешавало и у Србији, што сада за последицу има безброј започетих стамбених и пословних објеката које од завршетка деле године каквог-таквог поготово не „статистичког“ опоравка Србије. Цене некретнина и стамбеног, а поготово пословног простора драстично су пале.

Но да се вратимо нашим јунацима са почетка текста. Ништа природније да се део новца

поштено и уз сву могућу подршку породице инвестира и у сопствену земљу како је то породица Ђоковић желела да уради. После безуспешних покушаја да под повољним условима добије потребну локацију у Београду у време градоначелника Богдановића, Ђоковићи су добили врло повољну понуду од Верољуба Стевановића, који је заступао Крагујевац у тим пословима. Првобитно је речено да ће се ту у Крагујевцу одржавати и АТП турнир у Србији и да је то маркетиншки најбоља могућност коју Крагујевац има. Прошавши све законом предвиђене процедуре, и уваживши накнадне захтеве „Фемили спорта“ о даљем до бесцења снижавању накнада за земљиште које је делимично у зони парка и сто посто дечјег вртића, Скупштина Крагујевца донела је валидне одлуке и склопила уговор са Ђоковићима. Из уговора су избачени елементи о заједничком улагању, тако да је комплекс на 99 година дат само „Фемили спорту“ на коришћење. У међувремену су Ђоковићи добили и у Београду локацију која им је одговарала и тиме јасно ставили до знања да АТП турнир (који се прошле године одржао на Дорћолу, на градској имовини) мора бити, док се одржава, једино у Београду. Тиме се одмах поставило и питање будућности првобитно замишљеног пројекта у Крагујевцу. Изгубити тако атрактивну локацију у срцу града, који је због Фијатове инвестиције у Крагујевац проглашен од службених медија за град будућности, ником не би било мило. Почела је грозничава потеря за инвеститором (новцем) који би неко дао за градњу, сада већ не како је Б92 дознао, Академије Ђоковић, већ „Спортско-пословно тржног комплекса Крагујевац“. Тиме се наравно за град губи и последњи маркетиншки нормалан разлог за учествовање у том пројекту.

Међутим праву буру у граду изазвало је ограђивање поменутог комплекса јер тек онда је већина Крагујевчана разумела колика је површина у питању и који део градске имовине градоначелник заправо поклања „Фемили спорту“. Онда почиње заплет који ће се претворити у, нажалост, политичку причу. Уговор са Ђоковићима истиче 4. децембра 2009. без икакве реализације и тиме би у свакој нормалној (правној) држави све било јасно и покретање било какве нове иницијативе морало би опет да почне испочетка. Но, како Србија још увек није таква држава, почиње препуцавање заговорника и противника реализације плана за „СПТЦ Крагујевац“, односно бивше Академије Ђоковић. СНС прикупља потписе на улицама, а млади на интернету, на Фејсбуку, оснивају неколико група за заустављање пројекта и очување парка и дечјег вртића под мотом да то није ни правно (уговор истекао), ни економски (нешто што вреди 15 милиона евра ви поклањате) ни морално-цивилизацијски (према резолуцији УН о одрживом развоју наша генерација дужна је да у наслеђе будућој генерацији остави најмање онолико непоновљивих природних ресурса колико је од претходне наследила, што стогодишњи парк у центру града свакако јесте). Градоначелник прави нову грешку и на локалним медијима (плаћеним на разне начине из градске касе) уз помоћ Срђана Ђоковића и даље тврди како нема разлога (иако је уговор истекао) да се од пројекта одустане. Нормално то подиже тензије и преко 14.000 пре свега младих потписника петиција на Фејсбуку праве почетнички наивна окупљања у парку чиме ствар и медијски доспева у жижу интересовања Србије. Јавно потцењујући моћ младих на интернету а у ствари добро разумевајући (у Крагујевцу има 25.000 широкопојасних линија приступа интернету) да самоорганизована младост брзо може да прерасте у критичну масу потребну да покрене

много значајнија питања од једног парка, локална власт почиње санирање штете настале одустајањем још једног од предизборно толико рекламираних „Светске фаце“ пројеката. Наиме, пре Ђоковића од улагања у Крагујевац одустали су и Дивац и Кустурица. Намерно игноришући младе са интернета, за локалну, а како се види, и републичку власт ово постаје дивна политичка прилика да једну странку прогласе деструктивном и по будућност Србије опасном.

У саопштењу којим коначно потврђују да неће градити тениске терене у Крагујевцу Ђоковићи кажу да су на то приморани политичким притисцима. Ту опет долазимо на терен који је због будућности спорта и деце свакако требало избећи. Тражећи изговор за очигледно промењене привредне околности и неиспуњавање уговора у наводним притисцима (којих је било тек након напред поменутог) и сврставањем на једну политичку страну (садашњу позицију) тиме што је друге (садашњу опозицију) прогласио непријатељем будућности и посебно деце, долази се до ситуације да се људи деле за и против Ђоковића. Новак Ђоковић, који се током целог овог поступка достојанствено држао и није се оглашавао, поготово не политички, свакако није заслужио да му било ко и било где, било шта замери. Уживајмо у Нолетовом путу на светски тениски врх сви скупа.